

ANS VAN DER SLUYS

Jetje DOET EEN BOODSCHAP

„Moeder m'n oog doet zo raar,” zei Jetje toen ze uit school thuiskwam.

„Laat eens kijken,” zei Moeder, „ja, 't ziet wat rood, ik zal het even met boorwater uitwassen.”

Maar toen Moeder de fles met boorwater wilde pakken was zij leeg.

„Dan moet je vanmiddag maar even de fles in de apotheek laten vullen,” zei Moeder.

„Alleen!” vroeg Jetje.

„Ja natuurlijk, dat kan zo'n grote meid toch wel?”

Jetje zei niets, maar in haar hartje hoopte ze, dat Moeder het zou vergeten.

Want al ging Jetje nu op de grote school, ze was een verlegen meisje en ze zag er erg tegen op om alleen die grote apotheek binnen te stappen.

Toen ze om vier uur thuiskwam stond 't flesje op tafel en zei Moeder: „haal nu eerst even boorwater.”

„'t Is al bijna over, 't hoeft eigenlijk niet meer,” zei Jetje.

Moeder trok haar naar zich toe en keek zo ernstig in de oogjes dat Jetje een kleur kreeg.

„Flink zijn Jettekinder, moeilijke dingen moeten ook gedaan.” Jetje knikte.

Moeder had gelijk, 't was toch niets erg. Dapper stapte ze even later over de weg, 't flesje in de hand.

Maar hoe dichter ze bij de apotheek kwam, hoe langzamer ze ging lopen.

Als er nu maar niet veel mensen waren, maar als er niemand was vond ze 't ook griezelig.

Hè, waarom haalde je boorwater nu niet bij de kruidenier, daar was 't veel leuker.

Hoe langzamer Jetje ook liep en hoe ze ook treuzelde, eindelijk was ze er toch.

Even gluurde ze door 't raam van de deur, stonden er mensen?

Nee er was niemand en o, daar was die grote juffrouw met die harde stem, daar was ze gewoon bang voor.

Jetje liep een eindje door.

Wat zou ze doen?

Ze kon toch niet zo naar huis gaan?

Wat zou Moeder wel zeggen.

En Vader! Nee hoor ze was niet klein, ze ging meteen en vastberaden draaide Jetje zich om en stapte weer op de deur af.

Kijk er ging juist iemand naar binnen, dat trof ze.

O, en die aardige kleine juffrouw hielp.

Nu ze eenmaal binnen was vond Jetje, dat er in een apotheek toch wel veel leuks te zien was.

Al die lange rijen met potten en flessen!

En wat een leuk glazen kastje was dat, waar die flesjes eau de cologne in stonden.

Hè, wat zou je fijn met zo'n kastje kunnen spelen...

„En wat kom jij doen,” zei opeens een stem achter haar.

't Klonk zo hard en onverwacht, dat Jet van schrik de fles liet vallen.

Klets, ging het op de stenen vloer en in stukken lag de fles.

Jetje begon te huilen, o, o, wat was dat erg, wat moest ze nu beginnen?

„Huil maar niet hoor,” zei de juffrouw, „kom zo erg is 't niet, je krijgt wel een nieuwe fles.”

Jetje keek op, was dat heus dezelfde juffrouw?

Wat was ze nu aardig, ze kwam zo maar op haar hurken bij haar zitten om de tranen af te drogen.

De andere dames kwamen ook kijken en moesten lachen om 't geval.

„We hebben nog een heleboel flessen,” troostte er een en de kleine juffrouw vroeg: „wil je een dropje?”

Nu daarmee was het verdriet helemaal over.

„En wat moest er nu in dat flesje?” vroeg de grote juffrouw.

„Boorwater alstublieft!”

Er kwam een mooi nieuw flesje op tafel en vol spanning keek Jetje toe hoe die gevuld werd uit een grote fles.

Wat knap om dat zonder morsen over te kunnen schenken!

Daar stapte Jetje weer naar huis met de volle fles in haar hand en een dropje voor Moeder in haar zak.

„Zo,” zei Moeder toen ze thuiskwam, nu eerst even je ogen uitwassen, wat zien ze rood, heb je gehuild?”

Toen kwam het hele verhaal en 't slot was 't dropje, dat in Moeders mond gestopt werd.

